

BİNBİR ROMAN

Cilt:1 - Sayı: 7 - 25 kuruş

30 - Haziran - Çarşamba - 1948

MARSELLA, GİDOYA GECELEYİN BULUŞ-
MAK İÇİN RANDEVU VERDİĞİ ZİFİRİ KA-
RANLIK ODADA BEKLİYORDU.

GALİBA GELMİYECEK! BENDEN
KORKUYOR OLMALI! AMA BENDE
MUHAKKAK ÖĞRENMEK İSTİYORUM.

7/13

VILAN KADIN

BİRDEN BİRE BİR KARALTI BELİRDİ. MARSELLA, BUNUN
GİDO OLDUĞUNU HEMEN ANLIYARAK ONA DOĞRU KOŞTU.
KISIK SESLE KONUŞMAĞA BAŞLADILAR.

SENİ BURAYA NİÇİN ÇAĞIRDIM BİLİYORMUSUN?

BİLMİYORUM AMA SANA İZAHAT VERMEK NEC-
BÜRİYETİNDE OLDUĞUMU DA
HİSSEDİYORDUM. O ÇİLGİN
GECE DEN SONRA SANA
ADIMI BİLE SÖYLEMEDİM
ÇÜNKÜ BEN O ZAMAN EM-
NİYET TESKİLATINDA ÇALI-
ŞIYORDUM. PARASÜTLE AT-
LAHIŞTİM. ARKADAŞLARIMLA
BULUŞMAM LAZIMDI. ONUN
İÇİN SENİ HABERSİZCE
BIRAKTIM.

BU SÖZLERİ DUYAN MARSELLA,
BİRDEN BİRE O GECEYİ VE SON-
RA UMİTLE BEKLEDİĞİ GÜNLE-
Rİ HATIRLADI.

SENDE GEÇİRDİĞİN TREN
KAZASINDAN SONRA OKADAR
YORGUNDUNKİ SENİ UYANDIR-
MAĞA KİYAMADIMDI. FAKAT EMİN
OLKI SENİ HEP KALBİM SIZLI-
YARAK HATIRLADIM. BİR DAHA
SENİ GÖREBİLECEĞİMİ. HİÇ
UMMIYORDUM. MEÇERSE ALNI-
HIZIN YAZISINDA, BÖYLE BİR
KARŞILAŞMA VARMIS...

GİDO GENC KIZA BUNDAN SONRA BİRBİRLERİ-
NE NASIL DAVRANMALARI LAZIM GELECEĞİNİ
ANLATTI.

MARSELLA HADEMKİ KADER BİZİ AYIRDI.
BİZ DE O GEÇENİN HATIRASINI KAFALARİ-
MİZDAN TAMAMEN SİLMELİYİZ!

KAFANDAN SİLİP ATAMAM GİDO!
BEN YALNIZ O HATIRA İLE BUGÜNE
KADAR YAŞADIM... BUGÜNDE SENİ BÜ-
TÜN SEVGİM VE ARZUMLA İSTİYORUM GİDO

GİDO KENDİNİ MARSELLA'NIN KOLLA-
RINDAN KURTARMAĞA ÇALIŞTI.

SEN DELİMİSİN MARSELLA?
BEN ARTIK TİTANYANIN KOCASIYIM.

KİM OLURSAN OL! SENİN
KADININ BENİM. TİTANYANIN
DÜNYADA MALİK OLUNACAK
HERSEYİ VAR. SENİ KAYBETSE-
DE YİNE TESELLİSİNİ BULUR.

VALLİ, ABLASININ NE YAPACAĞINI MERAK
ETMİŞ VE GECELİKLE MERDİVENDEN
İNİNCE, BÜTÜN KONUŞULANLARI DUY-
MUŞTU.

MARSELLA, BEN SENİN ABLAYIN
KOCASIYIM VE ENİŞTENİM!

AMA TİTANYA SENİ, BENİM
KADAR SEVMİYOR. O YALNIZ
KENDİSİNİ SEVER. SANA
LÂVİK BİR KADIN DEĞİL-
DİR O.

BÖYLE ŞEYLER SÖYLEME TİTAN-
YA İYİ KADINDIR.

HAYDI CANIM! GÖRÜRSÜN!
HEM NE OLACAK VARSIN
SENİN RESMİ KARIN OLA-
RAK KALSIN. BİZ DE KİM-
SEYE BİRŞEY HİSSETTİRME-
DEN ASKİMİZİ YAŞAMIYA
DEVAM EDELİM.

GİDO, MARSELLA'NIN BU SÖZLERİNİ NEF-
RETLE KARŞILAYARAK GENÇ KIZI İTHİŞTİ
MARSELLA YERE DÜŞMÜŞTÜ.

BANA, ENİSTENE BÖY-
LE BİR ŞEYİ NASIL TEK-
LİF EDİYORSUN? HAL-
BUKİ BEN SENİ MASUM
BİR KIZ SANMIŞ VE SE-
NİN İÇİN NEKADAR Ü-
ZÜLMÜŞTÜM. HEDER
SEN İLK GÖRDÜĞÜN ER-
KEĞİN KUCABINA ATIL-
MAGA KALKIŞAN BİR KIZ-
MISIN!

MARSELLA'NIN HÂLÂ YERDE YATTIĞINI
GÖREN GİDO ACIDI.

SANA KABALIK ETTİM, BENİ
AFFET. ARTIK KENDİNİ TOPARLA,
MARSELLA! BEN BÜTÜN BUNLA-
RI UNUTACAM.

GİDO PERİŞAN BİR HALDE VE YOLU ÜS-
TÜNDE DURAN VALLİYİ GÖRMEDEN ODADAN ÇIKMIŞTI..

SEN DELİRDİN! BU
SUÇUNU UNUTACAM
MARSELLA!

HALBUKİ MARSELLA NE
YAPTIĞINI PEKÂLÂ BİLİYOR

ERTESİ SABAH ERKEN SAATLERDE
BAHÇEDE DÜŞÜNCELİ DOLANAN GİDO, AÇIK BİR PENCERE-
DEN PİYANO SESLERİ DUYARAK BAKTI. VALLİ'NİN PİYA-
NO ÇALDIĞINI GÖRDÜ.

BU KIZ ABLALARINA HİÇ BENZE-
MİYOR. HEM HEPSİNDEN ŞİRİN
HEM DE GÜZEL!

VALLİ, BİRİSİNİN KENDİSİNİ SEYRETTİĞİNİ HİSSETMİŞ VE ÜRKMÜŞ
GİBİ BİR ÇİĞLİK ATMIŞTI.

VALLİ PENCEREYE GELDİ VE ORADA SOHBETE DEVAM
ETTİLER.

AY! SENMİYDİN?

KORKTUNMU? MÜSAADE EDERSEN
SENİNLE SENLİ BENLİ KONUŞA-
LIM. SENİN NE GÜZEL SESİN VAR
VALLİ.

SEN ŞEHRE GİDİP, KON-
SERVATUARA GİRMELİSİN
VALLİ! BU GÜZEL SES-
LE, BÜYÜK BİR İSTİKBA-
LİN OLUR!

BİZ ZENGİN DE-
GİLİZKİ GİDO! VARIMI-
ZI YÖĞÜMÜZÜ TİTAN-
YA'NIN İLK ZAMANLA-
RINDA O YÜKSELSİN
DİYE HARCADIK.

ARKASI VAR

SEL GECE Sİ

Nakleden :
Selman Efe

Panama'nın hangi kahvesinde oturursanız, size bu hikâyeyi anlatırlar. Bu, Alkala'lı Marya'nın hikâyesini... Çünkü onlar için bir kızın kahramanlığı, şayanı hayret ve inanılmıyacak bir şeydir. Kadın dediğin böyle sert işlere, ölüm kalem mücadelesine nasıl girer? Hem sonra Alkala'lı Marya da güzel kızdır ha... Mavi gözlü, simsiyah saçlı, zarif endamlı bir kızcağız...

Marya Alkalada Konkordiya çiftliğinde hizmetçilik ederdi. Delikanlılar kendisine baktıkları ve gözleriyle onu takip ettikleri vakit, sanki o hiç onları görmüyormuş gibi davranırdı. Çiftlikte, inekleri sağır, tavuk kümeslerini temizler ve çiftlik sahibinin iki çocuğunu da akşama kadar o oyalardı. Hattâ, geceleri, büyük çocuk anasıyla yatardı, küçüğü Ester asıl çiftlik binasından yirmi adım ötedeki küçük kulübede Marya'nın koynunda uyurdu.

Bu sakın hayat, böylece geçip gidiyorken, bir gün, birdenbire sel geldi.

O gün öğle yemeğinde çiftlik sahibinin elleri titriyordu. Bütün yemek boyunca Ester'e mısır lâpası yediren Marya, adamın ağzını bıçaklar açmadığını gördü. O sabah yağmurlar azmışa başlayınca Ziraat Kooperatifi bütün çiftçilere, adamlarını, sedleri tamir için yollarını haberini vermişti. Çiftlikte ne kadar rençper, çoban varsa hepsi sedlere gitmişlerdi. Öğle üstü çiftlik sahibi de sedlere yollandı ve karısıyla Maryayı ve iki çocuğunu çiftlikte yalnız bıraktı.

Adam giderken kadınlarla çocuklar evin önüne çıkıp kovalardan boşanırcaına yağın yağmur altında onun peşinden baktılar. Bütün tarlaları su basmıştı ve sular saat-saat de yükseliyorlardı. Fakat, nehrin seddi yıkılmadığı müddetçe tehlike yoktu. Bunu, hep bilirdiler. Sular, siyah dilleriyle çiftlik evlerini, kümeslerin çevresini yalıyordu. Çiçek tarhları da su altında kalmıştı. Çiftçi bayanla Marya, eşya-

ları, suyun değmiyeceği yerlere taşıyarak bir hayli yorulmuşlardı. Hava kararıp da yataklarına girdikleri zaman yorgunluktan bayılmış gibiydiler.

Marya, küçük Ester'i yanından öptükten sonra karyolasının yanındaki beşiğine yatırdı ve uyudu. Az ötedeki çiftlik evinde de patronun karisiyle çocuğu çabucak uyuymuşlardı.

Gecenin yarısında, sular, birdenbire çiftlik binalarına hücum etti. Kapılar çatırdadı ve dalgalar, odalara saldırıverdi. Marya, uykusundan uyandığı zaman fena halde ürktü. Soğuk sular, karyola hizasını aşmış, her tarafını sırlı sıklam etmişlerdi. Evin her yanında suların şırıldadığını fokurdadığını duyuyordu. Ta uzaktan, su basan kümeslerde boğulan tavukların feryatları geliyordu. Şiddetle akan sular, odadaki iskemleleri ve tahta eşyayı duvardan duvara çarpıyorlardı. Sobadaki ateş, cızdıyarak sönmüştü.

Marya'nın ilk aklına gelen şey, beşikteki çocuk oldu. Zavallı Ester de suların hücumuna uğramış, bağırmağa başlamıştı. Marya yataktan fırladı. Darma dağınık saçlarının ıslanarak yüzüne yapışmasına aldırmadan çocuğu beşikten alıp bağrına bastı.

Ondan sonra, patronun karısını düşündü. Gitmeli, onlara yardım etmeliydi. Kucağında Ester, hızla kapıya seğırtmek istediye de kapıdan içeriye pis ve çamurlu sular okadar berbat bir şekilde akıyorlardı, ki kızcağızı önlerine katıp ta karşı duvara kadar sürüklediler. Bu arada muvazenesini kaybedip bir kere sulara da dalmadı değil ama, çocuğu elinden bırakmadan hemen yine doğruldu. Her taraf zifiri karanlıktı. Göz gözü görmüyordu. Gecelik gömleği vücuduna yapışmış, göğsüne sıkıştırdığı çocuk, acı acı feryada koyulmuştu. Maryanın aklı fikri, patronun karisiyle çocuğundaydı. Oraya ulaşamıyacağını anlayınca, sağ mı değil mi olduklarını öğrenmek için bütün gücüyle hay-

kırdı:

— Senora!. Senora!. Sel bastı... Uyanın!.

Fakat hiçbir cevap alamıyordu. Ortalık bu kadar karanlık olmıyadı her halde çiftlik binasına gidip hanımıyla çocuğu kurtarmanın bir çaresini bulurdu. Ama ne yapsın ki etrafını görmesine imkân yoktu.

Birden, bir cam kırıldığını işitti, sonra odanın içindeki sular üstünde garkıtlarla yüzen bir canlının odaya girdiğini belirtecek gürültüler duydu. Suyun üstü garkıtlıyor, etrafa sular fışkıırıyordu. Yüzen şey, Maryanın ta yanı başından geçti. Ve genç kız o zaman anladı ki bu yüzen hayvan, o civardaki sular da pek bol olan Yakare adı verilen küçük timsahlardan biridir. Her halde, sedler yıkılınca Parana nehirinde sürülerle gezen bu canavar hayvanlar da bütün civara yayılmış olacaktı. Genç kız, bunların gayet yırtıcı ve atilgan olduklarını bildirdi. Hayvan, sulardan kurtulmak için buraya girmişti ama birazdan genç kıza ve bilhassa çocuğa sataşacağına muhakkak gözüyle bakmak lâzımdı.

Timsah, odanın içinde oraya buraya yüzdükten, kuyruğıyla duvarları ve su yüzünde yüzen eşyayı dövdükten sonra birden soluk soluğa durdu. Karyolanın üstünde ayakta ve göğsüne kadar sular içinde duran insanı, ezeli düşmanını sezmış olmalıydı.

Marya, bu anda beliren günün ilk ışıklarıyla, suların yüzünde bir iskemle sezip kavradı ve kendini korumak istercesine önünde tuttu... Ama aynı anda aklına da geldi ki timsahlar, düşmanlarına suyun yüzünden değil, daima dalarak, suyun altından saldırırlar. İskemleyi suyun içine daldıramıyacağını biliyordu. Eğer boynunda asılı duran çocuk olmasa, kulübenin damındaki kalaslara asılıp kendini çatı arasına da çekebilirdi ama Ester varken buna da imkân yoktu...

İşte bu anda aklına bir şey geldi: Şimdi nasıl olsa timsahın hücumuna uğrıyacaklar ve canavar,

Şu çocuğu atıverse de kendini kalaslara çekip kurtarsaydı...

muhtemel ki ikisini birden paralıyacaktı. Atıverseydi şu çocuğu sulara da kendini kalaslara çekip kurtarsaydı ne olurdu sanki?. Hiçbir şey olmaz, hattâ pek doğru olurdu.

Ve Marya çocuğu kollarından bırakacak oluyorsa da biçare yavrucağın daha sıkı boynuna sarıldığını görünce gözlerinden gayri ihtiyarıyla yaşlar boğunarak Ester'e sarılıp öptü... O anda, başka bir hayat kurtarmanın, kendi canını kurtarmaya savaştan çok daha güzel bir iş olduğunu hissetti... Ve bir elinde sandalye, ötekende sıkıca kavradığı çocuk, bütün vücudunu saran suların soğuğu illiklerine işliye işliye, kendini ve kızcağızı katliyen korumağa azmedip beklemeye başladı.

Artık ortalık iyice aydınlanmış fakat sular da gittikçe yükselerek Maryanın genesine kadar gelmişti. Genç kız kurtulma ümitlerini tamamen kaybettiği sırada birden çiftliğe bir kayık ulaştı. İçinde çiftlik sahibiyle bir, iki adam vardı. Önce binaya yanaşıp patronun karisiyle çocuğunu aldılar. Sonra kapıyı itip kayığın ucunu kulübeye soktular. Marya vücudunun tükenen kuvvetine rağmen hâlâ küçük Ester'i omuzuna oturtmuş iskemle ile kendilerini korumaya çabalıyordu. Rengi uçmuştu. Onu kayığa aldıkları zaman kendinden geçtiğini gördüler.

Tropik memleketlerinde her şey kısa sürer. Yağmurlar çabuk geçti ve topraklar az zamanda kurudukları vakit daha mükemmel mahsul verdiler... Bu afet de birçokları gibi unutulup gitti.

Yalnız Maryanın kahramanlığı hiç unutulmadı. Panama'da hâlâ her kahvede onu anlatırlar ve Marya ne zaman çarşıya inse, bütün erkekler şapkalarını çıkarıp saygı ile selâmlarlar.

Ölüm

TINARHANESİ

Yazan : Edvard Brooker

Çevirenler : I. ve T. Karamahmut

Dpavyonunun kapısını, bir hayli müşküldükten sonra açtırmak mümkün oldu. Smit, karşısına çıkan hemşireye:

— On üç numaradaki hasta hücresinde mi?

Diye sorunca hemşire hayretle:

— Evet efendim, dedi. Bu saatte başka yerde olmasına imkân var mı?

— Gidip bir bakalım kızım!

Hücresinin önüne ulaşınca, hemşire bu saatte hastayı rahatsız etmenin doğru olamayacağından bahse kalktıysa da Smit:

— Bırak gevezeliği hemşire hanım da aç şu kapıyı... diye direndi.

Açılan kapıdan içeri daldılar.

Muavin, yatak örtüsünü çekince deli gömleği ve diğer örtülerin yatağın içinde bir insan varmışçasına burulmuş olduğunu ve hücrede kimsenin bulunmadığını gördüler.

Serlok Holmes, yani asıl adıyla Cakson, sırta kadem basmıştı.

yerden kalktı.

— Demek emriniz bu! Ne yapalım şef? Şu kadarını söyleyeyim ki buradaki takip vazifesi, şimdiye kadarki gibi devam ederse tinarhane yeni bir deli, hem de azılı bir deli kazanacak! Bu deli de bendeniz olacağım!

Ve asık bir suratla odadan çıktı.

Doktor Pakman iyileşerek vazifesi başına dönmüş, muavinini de kendi işiyle meşgul olmağa başlamıştı. Misters Turnesin katli hâdisesi zavallı doktoru daha beter üzmüş, iyice zayıflatmıştı.

— Nedir bu başımıza gelenler?

dedi. Artık tahammülüm kalmadı. Bari biraz bir şeyler bulabildiniz mi? Cakson'dan bir haber var mı?

Muavin Smit, Misters Turner'in cesedinin morga nakledildiğini anlattıktan sonra:

— Maalesef ne Cakson'dan ne de Butler'den haber yok... dedi. Cakson için zannediyorum ki onu salıverdiler...

Doktor âdeta asabî:

— Kimdir bu salıverenler? Bu

yaretçi onu görünce:

— Muavin Smit siz misiniz? diye sordu.

— Evet ta kendisiyim. Ne istiyorsunuz bakalım?

— Benim adım Davis. Kunduracıyım, dükkânım da hastaneden çıkınca hemen soldadır.

— Peki... Sonra?

— Efendim dün gece bir hâdisе oldu da size haber vereyim dedim! Sabahın üçüne doğruydum. Karım bir gürültü duyarak uyanmış. Bana da «Kalk, dışarıda bir patırdı var!» dedi. Çaresiz kalktım. Işığı yakmadan pencereye yaklaştım. Oradan hastane mükemmel surette görünür. Birdenbire gözüme bir gölge ilmişti.

— Nerede?

— Hastane binalarından ilkinin damında. Bu bir adamdı ve damlalık boyunca kedi gibi gidiyordu. Seslendim ama alırmadan yoluna devam etti.

— Bari yüzünü filân görebildiniz

“Efendim, bu otomobil, doktor Rusel'indir!”

VI

Muavin Smit, Müfettiş Kerns'e:

— Çok müşkül bir durumdayım şef, dedi. Ne yapacağımı bilemez oldum!

Müfettiş güldü:

— Haydi canım Smit biraz daha cesur olun! Şimdiye kadar bundan çok daha müşkül meseleleri halletmiş bir insan olduğunuzu bilmesek neyse ama...

— Vallahi efendim bilmezsiniz ne kadar zorluklar karşımdayım. Bu iş hiç de evvelkilere benzemiyor. Ne zaman katili yakalayacak duruma geçtiysem karşıma bir aksilik çıktı.

Ve başından geçenleri, polis müfettişine bir bir anlattı. Müfettiş piposunu yakarak:

— Evet, dedi. Bir hayli karışık mesele Fakat bunun da altından kalkacağız!

— Belki efendim ama beni bu vazifeden af buyursanız... da yerime bir başkasını bu işe memur et-seniz...

Müfettiş tekrar güldü ve:

— İmkânsız, dedi. Halen yerinize bu işi takip edebilecek kimse yok!

Muavin, müteessirane oturduğu

cürüm ortakları kimlerdir? diye söylendi.

— Onu bir bilseydim...

— Siz bilmezseniz kim bilecek? Polis değil misiniz?

— Evet doktor ama polis demek falci demek değildir!

Bu esnada kapı vuruldu. İçeriye bir hemşire girdi ve:

— Affedersiniz doktor! dedi. Dışarıda birisi var muavin Smit'i görmek istiyor.

Smit söylendi:

— Peki şimdi geliyorum.

Doktoru selâmlıyarak çıktı.

Orta boylu, dazlak kafalı ve önünde meşin bir önlük bulunan zi-

mi?

— Hayır çok karanlıktı! Önce bu işe kulak asmayacaktım ama delilerden birinin kağıdını duyunca belki bir faydası olur diye gelip size anlatmağı münasip gördüm.

— Çok iyi ettiniz. Şimdi beraber gidelim de bana oraları bir gösterin!

Kunduracının gösterdiği yerde araştırmalardan sonra Smit, kaçak hastanın damdan geçerek kendisini bekleyen bir otomobille hastaneden uzaklaşmış olduğunu anladı.

Muavin, otomobil izlerini takip ederek bir garaja kadar vardı. Garajda çalışanlardan biri muavinini

görünce:

— Ne istiyorsunuz? diye sordu.

— Şu otomobilin kime ait olduğunu söyler misiniz?

Garajcı önce cevap vermek istemediyse de Smit'in polis rozetini görünce:

— Ha, o başka! dedi. Efendim bu otomobil hastane doktorlarından Roselin'dir!

Bu cevabı alan Smit sordu:

— Peki doktor ne zamandan beri otomobilini burada bırakıyor?

— Aşağı yukarı iki senedir.

— Bu gece ne zaman geldiğini gördünüz mü?

— Hayır efendim. Zaten doktor otomobilini garajın önünde bırakır, biz içeri alırız.

Smit, adamı meşhur selâmiyle, yani işaret parmağını şapkasına götürerek selâmladı ve hastaneye doğru yürürken kendi kendine düşünmeğe koyuldu: «Demek otomobilin sahibi doktor Rusel'miş... Saptık mı yine çıkmaza? Kaçan belâlı herif Şerlok Holmes delisi mutlaka bu otomobilden istifade etmiştir. O halde otomobili kim getirip bıraktı? Şimdi de doktor Rusel'den şüphe mi edeceğiz? Bu haydutlarla doktorun elbirliği etmesine imkân yok... Yok ama, ortada bir takım acayip işler döndüğü de belâlı...»

D pavyonunda doktor Rusel'in yanına gidip kendisine Cakson'un hastaneden kaçması hakkında bir bilip bilmediği olduğunu sorduğu zaman, doktor biraz alınmış göründü ve:

— Rica ederim bay muavin! dedi. Cakson'un nasıl kaçtığını ben ne bilirim? Şayet bu hususta bir şey bilmeseydim birisi varsa, o da sizsiniz. Nihayet bu sizin mesleğinizdir.

— Evet ama doktor, ya Cakson'un otomobilinizle kaçtığı meydana çıktıysa?..

— Bunda şaşılacak ne var? Ben, otomobilimi hep dışarıda bırakırım. Vazife icabı giriş ve çıkış saatlerimi belli olmadığı için hayli derin hep böyle yapıyorum. Cakson, kaçarken arabamı görmüşse, alıp kullanmıştır. Yani otomobili ona ben mi verdim demek istiyorsunuz?

— Yooook, böyle bir şey söylemiyorum ama Londra'dan yeni gelen bir delinin, otomobilinizin durduğu yeri elyle koymuş gibi bulması tuhafına gitti de...

Smit, gözlerini doktorun gözlerine dikmişti. Rusel ise gayet tabii bir tavırla:

— Evet, dedi, burası bir hayli garip! Ama ne yapayım ki hiçbir şey bilmiyor değilim... Bana müsaade... Hastalarım bekliyor...

Smit, doktor Rusel'den ekşi bir suratla ayrıldı. Bu işi kendisinden almayan müfettişe lânet okuyordu. Tam bu sırada Erik güler yüzle karşısına çıktı.

— Günaydın Mister! Nasılsınız?

— Merhaba evlât... Sen nasılsın?

— Ben iyiyim ama siz hiç de o kadar keyifli görünmüyorsunuz. Ama babam diyor ki boğuna üzülüyormuşsunuz...

Smit'in cınları başına üşüşmüştü:

— Babam kendi işlerine karışsın! Şimdi başlarım ha! Neymiş? Ne diyor bu yüzünü görmediğimiz pederin yine?

Oğlan sırtarak dişlerini gösterdi ve:

— Babam diyor ki, diye devam etti. Eğer bu işi takibe sizin gibi polisliğin yüzünü kara çıkaracak biri tayin edilmeseymiş...

— Ne halt ediyor, ne halt ediyor?

— Evet Mister, babam öyle söyledi... Tabii ben sadece onun sözlerini tekrar ediyorum. Hem artık başınızı daha fazla ağrıtmıyayım. Hastalar süt bekler...

(Arkaa var)

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES : TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara cad. 36 - İstanbul

ABONE : Yıllığı (50 sayı) 12 lira - 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare eden : TAHSİN DEMİRAY

Basıldığı yer : TÜRKİYE BASİMEVİ

Ava Giden Arlan

Cingöz Ali son macerasından beri epey bir zaman uslanmıştı. Fakat huy canın altındadır. Eski illeti, yavaş yavaş yine deprenmiş ama bu sefer usulü değiş-tirmeği de iyice aklına koymuştu. Kendi kendine diyordu ki: «İş mi yani? Git evi kolla! Hizmetçilerle ahbaplık et.. Uğraş, çabala.. Sonu yine çapan oğlu çıksın! Artık ben yoğunum... Bundan sonra kestirmeden gideceğim Ahırım yanıma bir tabanca, beklerim تنها bir köşede, önüme ilk çıkana soyarım.. Hiç olmazsa yevmiyeyi de çıkarırım ya..»

Ve kararını böylece verdi. Artık gecenin geç vakitlerinde evlerine dönen yolcuların yollarını kesecek, soyacaktı. Ama Cingöz Ali ihtiyatlı adamdır. Evvelce de söylemişti ya... Geceleyin yoluna çıkan adam iriyarı biri olursa diye tuttu kendine bir de arkadaş edindi. Badi Mehmetle, karşısına pehlivan çıksa onu bile soyarlardı...

Böylece bütün tedbirlerini aldıktan sonra iki arkadaş, mehtapsız bir gecede, zifiri karanlık sokağın köşesinde beklemeye başladılar.

Bir saat mi, iki saat mi beklediler nedir... Birden Badi, arkadaşının kolunu dürtüp fısıldadı: «Uzaktan biri geliyor, tabancayı hazırla!» Cingöz, tabancayı çekti ve birden bire adamın karşısına fırladılar:

— Ellerini kaldır! Yakarız ha!.

Adam, ikisinin de yüzlerine baktıktan sonra korkacağına gülümse-di ve:

— Yanılmıyorsam beni soyacaksınız!, dedi. Tabii para istiyorsunuz. Sizi boşu boşuna oyalamıyayım. Cüzdanımı şapkama koymuştum, buyurun!.

Yabancı, elini şapkasına atınca Cingöz Ali, bir oyuna kurban gitmemek için irkilmiş ve ters ters söylenmişti:

— Dikkat et, parmağım tetikte ha...

Beriki tekrar güldü:

— Yok yok!. Oyun oynıyacağım filân sanmayın!. Belki yoluma hırsız filân çıkar da soymaya kalkar, hiçbir şey bulamasın diye nem var, nem yoksa şapkama doldurmuş-tum.. İşte bakın!.

Şapkasını başından çıkarıp içinden yastık kadar sıkışık bir cüzdan çıkararak uzattı. Ve ne Cingöz Ali-ye, ne de Badi Mehmede söyliyecek söz bırakmadan devam etti:

— Başka arzunuz var mı? Saatimi, sigara tabakamı, altın dolma kalem mi de ister misiniz? Sıkıl-mavin vahal.. Ne arzunuz varsa söyleyin!.

Elini tekrar şapkasına daldır-mış, adlarını saydığı seveleri çıkar-mıştı. Hattâ yalnız bu kadarla kal-namış bütün bu eşyayı kendi elle-riyle Cingöz Alinin ceplerine doldur-muştu.

— Kravat iğnesi de istersiniz tabii.. diyordu. Buyurun!.

Kocaman inci başlı bir kravat iğnesini elceğiziyle Cingöz Alinin kravatına taktı ve:

— Sağlıcakla kullan dostum!. Yakıştı da! dedi.

Cingöz Ali, âdeta utanmıştı:

— Teşekkür ederim ağabey!. di-

ye mırıldandı.

Bir yol kesicinin, soyduğu adama teşekkür etmesi, hırsızlık tarihinde ilk defa vuku bulsa gerektir. Nite-kim Cingözün bu kavalıyeliği soyu-lanı mahcup bile etmiş olacak ki adamcağız habire elini şapkasına daldırıp bir şeyler çıkarıyor ve Ba-di Mehmetle Cingözün ceplerine dolduruyordu. Böylece koca bir yü-zük, altın kol düğmeleri, altın kös-tekler, neler çıkarmamıştı ki... Ni-hayet:

— Eyy!. Başka bir arzunuz da-ha var mı? diye sordu.

İki hırsız, mahcup mahcup bir-birlerine baktılar. Sonra Badi:

— Gırtlığımı kurudu vallahi.. Şimdi bir kadehçik şarap olaydı...

Diye henüz söylenecekti ki, şap-kalı adam:

— Hay hay!. diye sözünü kesti. En âlâsından, en nefisinden...

Ve hakikaten de elini şapkasına daldırmasıyla üç bardak şarap çı-karması bir oldu.

— Şerefimize!.

İki haydut gecenin bu geç saa-tinde başlarına gelen inanılmaz ve acayip hâdiseye ne desinler şaşır-mışlardı? Ne biçim şapkaydı bu herifin şapkası? Haydi, cüzdan, müzdan, yüzük müzük şapkaya ko-nur. Fakat üç kadeh şarap da nasıl konurdu canım?.

Öyle afallamışlardı ki bu işe bir mâna vermek, akıllarına bile gel-mez olmuştu. Alık alık birbirleri-nin ve yabancıların yüzüne bakarak:

— Şerefimize. diye mırıldandı-lar.

Şaraplar da içilip bitince adam:

— Çocuklara da bir hediye vere-yim de...

Dedikten sonra aynı şapkadan beyaz bir tavşanla ufak bir ka-vanoz içinde yüzen iki kırmızı ba-lık çıkarıp hırsızlara uzattıktan son-ra yüzüne bön bön bakınan iki hırsıza gülümsedi. Bir an ses-siz geçti ve ne Cingöz Ali, ne Badi Mehmet, ne de yabancı, hiçbir şey konuşmadılar. Hırsızlar, soydukları adamın şarabına varıncıya kadar ikramını görünce âdeta mahcuplaş-mış, ne diyeceklerini şaşırılmışlardı. Maamafih ilkönce kendini topar-lıyan, yine o oldu ve tekrar gülüm-siyerek:

— Haydi Allaha emanet olun!. Başkaca bir arzunuz olursa Ferah Tiyatrosunda Hayati Tıngır'a gelmeği unutmayın! dedi ve çekip gitti.

Cingöz Aliyle Badi Mehmet bir

SİNEMA

Cornel Wilde

Hayatı: Cornel Wilde'nin hayatı, çevirdiği filmlerden birine mevzu teşkil edecek kadar heyecanlı ve hâdiseli geçmiştir. 13 Ekim 1915 te New York'ta doğan Cornel aslen Macar'dır. Babası Amerika'da esans ve tuvalet eşyası satışı yapıyordu. Cornel doğduktan bir sene sonra babası Louis Wilde Birinci Dünya Harbine girmiş olan vatanına hizmet için Macaristan'a çağrıldı. Harp ve harp-tenden sonraki isyan esnasında Wilde ailesi senelerce çok müşkül zaman-lar geçirdiler ve en nihayet gene Amerika'ya döndüler.

Cornel, liseyi, 16 gibi küçük bir yaşta bitirerek üniversiteye geçti, fakat babasının bozulan sıhhati yüzünden tekrar Avrupa'ya dönmeğe mecbur oldular. Cornel bir san'at mektebine girdi. Fransa ve Çekoslo-vakya'da doladı. İşte bu esnada eskrim yapmasını öğrendi. Tekrar A-merika'ya geldiği zaman doktorluğa merak sardı. Fakat tiyatroyu daha cazip bularak artistliğe atıldı.

Önce seyyar tiyatrolardan başlayarak yavaş yavaş Broadway'e yük-seldi. En nihayet, baş rollerini Vivien Leigh ve Laurence Olivier'in oy-nadıkları Romeo ve Jülyet piyesindeki ateşli asilzade Tybalt rolünü a-larak meşhur oldu ve Hollywood'a geçti.

Filmleri: Cornel Hollywood'da önce pek tutulmadı. Altı, yedi silik filmde oynadıktan sonra nihayet Paul Muni ve Merle O-beron ile birlikte Unutulmaz Şarkı filminde bestekâr Cho-pin rolünü canlandırdı ve birdenbire büyük bir şörete ulaştı. Artık bütün seyirciler ve stüdyolar tarafından sevilip aranan bir şahsiyet oldu. Bağdat Perisi, Ormanlar Kralı, Kışkanc Kadın, Am-ber gibi filmlerde oynadı.

Aşkları: Cornel'in başından geçen aşk macerası da bir hikâye gibi hoştur. Genç adam bir gün yolda çok güzel bir sarışın kızın peşine düşmüş, fakat hiç yüz bulamamıştı. Sonradan bir par-tide tanıştılar, sevdiler ve evlendiler. Bu, artist olmak ist-iyen Jana Laureh adında bir kızdı. Sonradan Patricia Knight isimle tanındı ve kocasıyla birlikte birçok piyeslerde oynadı. Karı-koca sık sık kavga eder ve ayrılmaya karar verir, fakat gene hemen barışırlar. Bir de Wendy isimli kızları var.

Hususiyetleri: Cornel Wilde'nin dalgah kestane rengi saçları ve kahve rengi gözleri, çok güzel bir endamı vardır. Macarca, Fransızca, Rusça, İtalyanca konuşur. Es-krim ve teniste birincidir. Ufak piyesler yazmağa meraklıdır.

an afal afal ardından baka kaldı-lar. Dilleri tutulmuş gibiydi. Ömür-lerinde böyle kepezelik görmüş de-gillerdi. Nihayet Badi Mehmet, ke-yifli keyifli:

— Müthiş adam be!. diye söylen-di. Seyyar kuyumcu dükkânı gibi şapkası var herifin. Ne kibar bir adam ama...

Cingöz Ali, tavşanı elinden bırakar-ak terslendi:

— Neresi kibar, neresi kibar?.

Cüzdanım ne oldu benim? İçinde yetmiş lira vardı be?.

Her tarafını arıyor, cüzdanını bulamıyordu. Yalnız kendi cüzdanı olsa iyi, şapkah adamın verdiği cüz-danla, yüzük, dolma kalem, filân da yok olmuşlardı. Badi Mehmet de elindeki kavanozu yere fırlattı. O-nun cüzdanı da sırra kadem bas-mıştı.

Gece yarısı adam soyalım der-ken adamakıllı soyulmuşlardı!.

Coe Kenedi yanında oturup otomobilin gılgın gibi süren kadına göz ucuyla baktı. Güzel kadındı şu Juanita doğrusu... Çok güzel kadındı. Mat esmer bir teni vardı, gözleri ırlı iriydi ve simsiyah saçları, hızla giden otomobilin rüzgârında uçuşup duruyordu. Direksiyonu tutan elleri gözlerine çarptı. Ne kadar da çok yüzük takmıştı Juanita! Aklından, bu yüzüklerin, dolar cinsinden kaç mal olmuş olduklarını hesaplamaya çalıştı. Fakat arabanın gittikçe hızlandığını, içi bğürü, taş ve çukur dolu yolda sekmeğe başladığını görünce:

— Yavaş! Yavaş! diye seslendi.

Nakleden: A. B. Cangil

uğur getirdi, ki sormayın!

Juanita, yüzüksüz ellerini gösterdi. Hepsini almışlardı. Sonra birden aklına gelmiş gibi:

— Ya sizin yanınızdaki kırk bin dolar diye sordu.

yanından kendilerine doğru gelen on on iki motosikletliyi gösteriyordu. Üçer üçer sıra halinde öyle hızla geliyorlardı, ki kısa zamanda otomobile ulaşacakları belliydi.

Coe Kenedi:

— Onlar mı? dedi. Polis motosikletleri!

Hakikaten de polisti. Juanita bunu görünce heyecanla söylendi:

— Desenize bizi soyan haydutlar dosdoğru gidip kendilerini polislerin kucağına atmışlar!

Coe ellerini ve at nalını havaya kaldırmağa mecbur kaldı.

seslendi:

— Ne var? Ne oluyor?

Motosikletlerden birinden, komiser üniformalı biri inip Coe Kenedi'den yana geldi. Elini şapkasına götürüp Coe'yu selamlarken muzip muzip güldü ve söylendi:

— Oldu bitti şef!

— Üçünü de!

Juanita, yanında oturan adama — Yakaladınız mı

gılgın bakışlarla bakıyordu. Coe Kenedi, gülümsüyerek ona eğildi. Gayet nazık:

— Benim adım Coe Kenedi değil, Vilyam Luk'dur. Şikago'da zengin ve Coe Kenedi adında kimse yoktur kızım! Ve lakin ne yapayım ki polis amiriyim deseydim, tabii senin yanına yavaşamazdım. Ne zamandır senden şüpheleniyordum ama şöyle bir punduna getirip kısıkrak yakalamak istiyordum. Dün otele, arkadaşlarına telefon ettin ve bugün saat üçte vadiden geçeceğimizi, bizi orada beklemelerini söyledin... Baktım ki benim de soyulma sıram bugün gelecek, ben de evvelinden biraz tedbir aldım tabii.

Juanita:

— Yalan! Hepsi yalan! diye bağırdı. Benim hiçbir zaman böyle şeylerden haberim...

— Senin bundan sonra hiçbir zaman böyle şeylerden haberin olmayacak! Çünkü birkaç sene yiyeceksin! Öyle değil mi Juanita? Ne diyordum ha, Juanita değil de Ellen diyeyim. Ellen Parker! Asıl adın böyledir ya...

Kadın mağlup olmuştu:

— Ah, alçak, alçak herif! diye söylendi.

— Sesini kıs, sonra aleyhinde şahadet ederim.. merak ediyorsan onu haber vereyim ki cebimden aşırıdıkları kırk bin dolar tamamen sahteydi.. tıpkı senin yüzükler gibi. Sonra adamlarına döndü:

— Haydi, alın götürün şunu da..

Ve at nalını alıp biraz serinlik versin diye alındaki şişin üstüne bastırdı.

— Her halde öyle olacak!

Başta giden motosikletler, otomobile durmasını işaret ettiler. Juanita frene basınca araba durdu. Coe Kenedi, yana eğilip polislerle

KESKİN ZEKÂ

Eski Yunanlıların büyük feylesof ve sıvri dilli hicivcilerinden namılı Diagoras, bir gün bir kayığa binip adalardan birine doğru yola çıkar. Yolda müthiş bir fırtınaya tutulur ve adaya sağ salım ulaşmaktan ümidi kesecek bir hale gelirler. O zaman birdenbire tayfalar kendi aralarında konuşup derler ki: "Herkes ve Tanrılara da dil uzatmaktan çekinmiyen Diagoras'ı kayığımızıza aldık, diye tanrılar bize kızdı, gemimizi batırıp hepimizi boğacaklar!" Ve hepsi Diagoras'a dış bilemeğe başlarlar. O zaman feylesof, papucun pahalı olduğunu ve birazdan tanrıların hiddetli yatışını diye kendisini denize atmağa kalkışacaklarını anlar ve şöyle der: "Beni geminize aldığınız için batmak tehlikesiyle

karşılaştığınızı söylüyorsunuz. Bu saçmadır.. Çünkü ben de şimdi kendi kendime soruyorum ve diyorum ki..."

Diagoras öyle bir şey söylüyor, ki tayfalar, düşüncelerinin yanlış olduğunu hemen anlıyorlar. Acaba Diagoras canını kurtarmak için ne söyledi dersiniz? Eğer doğruyu bulabilirsanız, böyle bir durumdan kendinizi kolayca kurtaracaksınız demektir. Ama en doğru sözü bulmak lâzım.

★ ★

Geçen sayıdaki bulmacanın çözücü şudur: Bir milyon lirayı, hergün elinizdeki paranın yarısını harcamak suretiyle sarfederseniz 20 günde elde bir lira bile kalmaz. Kim günle ölçtiyse bravo. Ayla ölçene de haydi derim, fakat yıla ölçen varsa onda iş yok!

Önce sandı, ki sesi rüzgârda kaybolmuş ve Juanita duymamıştır. Halbuki kadın duymuştu. Bir sıra inci gibi diş gösterirken gülümsüyor ve:

— Korkuyor musunuz? diyordu.

— Yok, korkmuyorum ama hayatım sigortalı değil de...

Tam bu sırada otomobilin öyle ani bir frenle zıkkadık durduğunu hissetti, ki yerinden fırladı ve alını cama çarpınca fena halde şişmek-te gecikmedi. Coe sordu:

— Hayrola. Neden durduk?.

Kadın, işveli ve şakrak:

— Görmediniz mi? dedi. Yolda bir at nalı vardı. At nalı insana uğur getirir. Ne olur, inip şunu bana getirir misiniz?

Coe Kenedi sesini çıkarmamakla beraber başını salladı. Kapıyı açıp arabadan indi. Ortalık müthiş sıcaktı. Sarp iki yar arasında, daracık ve havasız bir vadideydiler. Boğucu sıcakta zorlukla yirmi adım kadar geriye yürüdü. Yolun ortasında duran at nalını eğilip aldı. Tam kalkacağı sırada birdenbire yolun iki yanındaki kayaların ardına gizlenmiş iki tabancalı adam ortaya fırlayarak seslendiler:

— Hende ap (Eller yukarı!)

Coe ellerini ve at nalını havaya kaldırdığı sırada arkadan, otomobilden bir feryat duydu. Başını çevirince üçüncü bir tabancalı haydudun da arabanın basamağına çıkmış Juanita'yı soymakla meşgul bulunduğunu gördü.

Haydutlar, mendilleriyle yüzlerini bağlamışlardı ve gözlerinden başka bir yerleri görülüyordu. Coe'nin üstünü iyice arayarak ne varsa aldılar. Yeleğinin iç cebine koymuş olduğu iki banknot demetini de buldular. Sonra bir kenara sakladıkları iki motosikleti çıkarak üstlerine atladılar ve hızla ıleriye doğru gidip gözden kayboldular.

Coe asık bir suratla Juanita'nın yanına ulaştığı zaman:

— Buyurun at nalını! dedi. Bir

— O da gitti tabii!

— Neye ateş etmediniz herifle-re?

— Hangi silâhla ateş edecektim? At nalıyla mı? Burada otomobili durdurmak nereden aklınıza geldi bilmem ki?

Bilir miydiniz hiç?

— Tabii bilmezdim ama şimdi bir şey yapmalıyız.. Haydi Juanita deminceki gibi sürün şu otomobili de herifiere yetişelim.

— Yetişirsek ne olacak? Madem ki silâhınız yok!

Coe homurdandı:

— Öyle ya! Silâh olmadıktan sonra ne olacak? Fakat her halde bir şey yapmalıyız canım, böyle eli kolu bağlı durulur mu? En yakın kasabaya kadar gidip polise haber verelim hiç olmazsa..

Kadın dehşet içinde adamın yüzüne baktı:

— Sakın Coe, sakın polise haber vermiyelim! Kocam sizinle otomobil gezintisi yaptığını haber alırsa mahvolduk demektir... Pasko müthiş kışkançtır. Polise haber vermektense öleyim daha iyi...

— İyi.. haber vermiyelim de bizim kırk bin doların üstüne bir bardak su mu içelim

— Canım sizce para okadar mühim mi? Siz zenginsiniz. Kırk bin dolar size vız gelir. Asıl ben yanayım. Bütün yüzüklerim gitti. Benim varım yoğun onlardı. Bir daha yüzük yüzü göreceğim var mı bakalım?

Konuşup duruyorlardı. Böylece yirmi dakika sarfettiler. Nihayet Juanita tekrar gaza bastı ve araba zorlukla yola koyuldu. Anlaşılan Juanita'yı soyan haydut, arabayı da bozmuştu. Şimdi artık ikisi de bir şey konuşmuyordu. Böylece iki yanı sarp yollarla sarılı boğucu vadiden çıkarak etrafı açık bir sahaya geldiler.

Ansızın Juanita'nın seslendiği duyuldu:

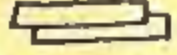
— Coe! Nedir şu karşıdaki?

Elini ileri uzatmış, gosenin öte

Yavuz GAZETECİ

ANTİL ADALARI Cİ-
VARINDA İSYAN EDEN
TAYFALAR, KAPTANA
SADIK KALAN ZEN-
Cİ AŞCI İLE DAL-
GA GEÇİYORLAR...

7.

FIÇIYA DOKUNMA-
YIN, KAPTAN KIZARI!

SUS BE!

TOM'UN VAZİYETİ FENALAŞIRKEN...

YAVUZ YETİŞTİ...

ALÇAKLAR! MÜ-
DAFAASIZ DI-
YE DEĞİL Mİ?

YAVUZ, ODAYA
YILDIRIM GİBİ
GİRDİ, VE BİR
İSKEMLEYLE
ONLARI ÇİL
YAVRUSU GİBİ
DAĞITTI...

HADDİNİ BİLDİRİRİM
SANA!

SÖYLEMESİ
KOLAY!

HAYDİ TOM!

ŞİMDİ!

BU SİZE İYİ
GELİR!

KAYNAR
ÇORBAYI
BAŞINA
YİYENLER
DANALAR
GİBİ BÖĞÜ-
REREK KA-
ÇIYOR-
LAR....

BİR DAHA BU GİBİ
İŞLERE KALKIŞMAZSI-
NIZ ZANNEDERİM!

SENİNLE BİR DAHA SÂFERE
GÖRÜŞÜRÜZ DELİKANLI

BU BAŞ BELÂSİ JAN-
DAN KURTULMAK LÂZİM

ARKASI

YARU

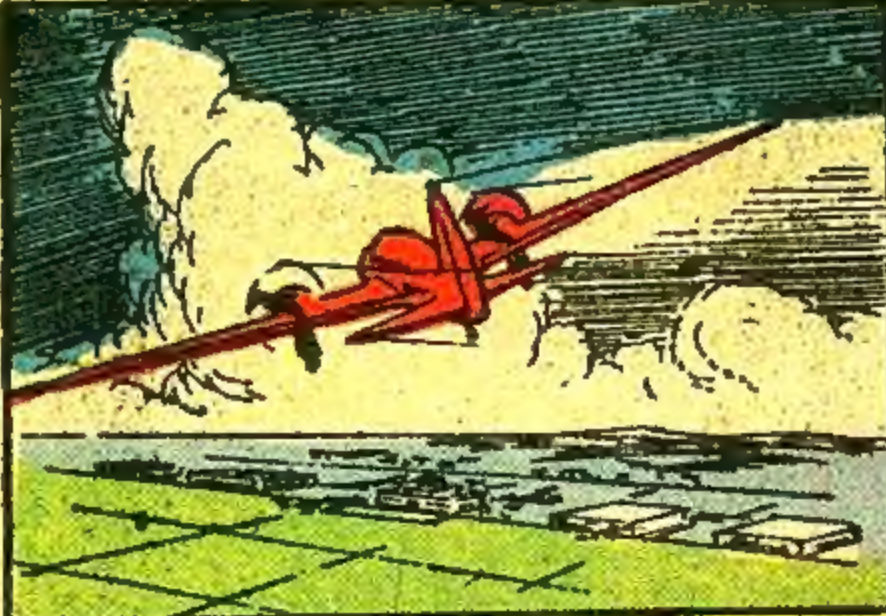
BRIK BRADFORD

ESRARENGİZ KUKLA

ŞİMDİ O ADAMA
HABER VERMEMİZ
LAZIM DEĞİL Mİ
PATRON?

AMMA SERSEM
SEYSİN BE! HE-
RİF DURURMU?
ÇOKTAN GİTTİ.

BU SÖZLER SÖYLENDİĞİ SİRADA
BİR YOLCU UÇAĞI CLEVELAND HA-
VA ALANINA DOĞRU YOL ALIYOR-
DU....

SİZE BİR TELSİZ TELGRAF!

BU VAKTA GAYET
SESSİZ BİR YOLCU
VARDI

NE DEMEK? MAKS DELİ Mİ OLDU?
BENDE Kİ SAHİCİ ELMASLI KUKLA
DEĞİL, TAKLİDİYMİŞ!.. BAK İŞE!

BUNDAN SONRAKİ YOLCULUK İÇİN
BİLETİMİ GERİ ALIN BANA DO-
ĞUYA GİDECEK İLK UÇAĞTA
YER VE-
RİN!

HİÇ ORTALIKTA ŞÜP-
HELİ BİR KİMSE
GÖRDÜNÜZMÜ?

HAYIR, BAY
BRADFORD!

AMA BİRİ ÇIKARDA,
BUNU DA ÇALMA-
ĞA KALKARSA HE-
MEN YAKALARIZ!

FARKINDAYIM,
BEKÇİLER İKİ
MİSLİNE ÇIKARILMIŞ

BU SIRA-
DA MÜZE
SALONU-
NA İHTİ-
YAR BİR
KADIN Gİ-
RİYORDU

DELİKANLI OĞLUM,
BANA KIZIL DE-
RİLİLER SALONUNU
GÖSTERİRMİSİN

ŞU TARAFTA
BAYAN!

BU İHTİ-
YAR KA-
DİNİN YÜ-
ZÜ PEK
GARİP, HA-
Lİ ŞÜPHE-
Lİ OLMAK-
LA BERA-
BER, BEK-
Çİ HİÇBİR
FEVKALÂ-
DELİK SE-
ZEMEMİŞ-
Tİ.....

LÜTFEN BENİ TAKİP E-
DİN BAYAN

İŞTE BURASI
EFENDİM!

NE GÜZEL ŞEYLER! BUN-
LARI YAŞİLERİN YAPTIK-
LARINA İNANAMI-
YOR İNSAN!

ACABA DAHA-
YAKINDAN BAKMAMA
İZİN VERMEZLER Mİ

HAYIR BA-
YAN, VİTRİN-
LERİ AÇMAK
YASAĞTIR

ARKASI VAR

MÜTHİŞ HAKİKAT

KONU=Anna Luce

ÇİZEN=Bedri

BÜ SIRA PIYANO BİR DEN BİRE DURMUŞTU. İÇERİKİ ODA-DAN BOĞUK HIÇKIRIKLAR DUYULMIYA BAŞLADI. ORAYA KOSTULAR, FAKAT GILDA BİR TÜRLÜ FREDİ GÖRMEK İSTEMİYOR VE ABLASINA BENİ BIRAKIP BU ADAMLA GİTME DİYE YALVARIYORDU. KRİSSİ ONDAN AYRILACAGINA ÇOK MÜTEESSİRDİ... ERTESİ GÜN KRİSSİ OLUP BİTENLERİ UZUN UZUN DÜŞÜNDÜ VE GILDA-YI ANNESİYLE YALNIZ BIRAKAMIYACAĞINI ANLADI. GILDA NE KADAR HASSASSA, ANNESİ O ACI GEÇMİŞİ UNUTAMADIĞI İÇİN O KADAR HASSİNDİ... BUNUN İÇİN GİDİP FRED-LE DAİRESİNDE GÖRÜŞÜYOR.

BENİ DİNLE FRED! SENDEN İSTİYECEĞİM FEDAKÂRLIĞIN BÜYÜK OLDUĞUNU BİLİYORUM... FAKAT BAŞKA TÜRLÜ HAREKET ETMEME DE İMKÂN YOK. BİR MÜDDET İÇİN GILDANIN BİZİMLE OTURMASI İÇAP EDİYOR. ANCAK BÖYLE OLURSA EVLENEBİLİRİZ.

UZUNCA BİR SÜKÜTTAN SONRA FRED DALGIN DALGIN CEVAP VERDİ.

KRİSSİ BENDEN ÇOK BÜYÜK BİR FEDAKÂRLIK İSTİYORSUN... KARAR VERMEDEN ÖNCE İYİ DÜŞÜN. SENİ DÜNYADA HER SEYDEN FAZLA SEVİYORDUM VE HER İSTEDİĞİNİ YAPMIYA HAZIRIM. YALNIZ SENİNDE SAADETİMİZİ YIKMAMAYI DÜŞÜN-MEN LAZIM.

NİHAyet DÜ-GÜN ARİFESİ GELİR. ÇATAR. KRİSSİ SON ŞEYLERİ MÜ-BAYAA İÇİN DİŞARI ÇIKMIŞTIR. AN BAVUL-LARI HAZIR-LAMAKTADIR. GILDA ETRA-FINDA ASA-Bİ ASABI DOLAŞMAK-TADIR...

ANNE BENİM İÇİNDE Mİ HAZIRLIYORSUN?

TABİ, BİR MÜDDET İÇİN SAYRI-YEYE GİDECEĞİZ, SEN DE BENİMLE BERABER GELECEKSİN.

BENDE Mİ? BÖYLE KONUŞMAMIŞTIK. BEN KRİSSİ İLE BERABER GİDECEĞİM.

BALAYI SEYYAHATI BITSİN SONRA... SİMDİLİK BENİM-LE GELİRSİN!

NEDEN ONLARLA GİDEMEZMİŞİM?

SERSEMİĞİ BIRAK GILDA. BAL AYI İKİ KİŞİ OLARAK YAPILIR, UÇ DEĞİL.

ÖYLE AMA BEN KRİSSİ'Yİ YALNIZ BIRAKMAK İSTEMİYORUM. FRED ONA FENA MUAMELE EDER VE GERİ DÖNMESİNE MANİ OLUR. SİZ BENİ KANDIRMAK İSTİYORSUNUZ. İŞTE HAKİKAT BU...

BANA BAK GILDA, USLU KONUŞMASINI ÖĞRENİNCİYE KADAR BIRAKMAK SARTIYLA SENİ KOLE-JE YAZDIRACAM.

GILDA MÜTEARRİZ BİR HÂL ALIR.

SAYFAYI ÇEVİRİNİZ

KOLEJ TEHDİDİ GIL-
DAYI KORKUTTU VE
SAKINLESTİRDİ. ER-
TESİ SABAH DÜĞÜN
İÇİN HAZIRLANAN
KRİSSİYE YARDEME-
DİYOR.

BİRAZ ACELE EDELMİ,
NEREDEYSE FRED GE-
LİCEK.

BU BASLIK İLE
SAÇLARININ BAŞ-
KA TÜRLÜ TARANMASI LA
ZIM.

GILDA MÜDAHALE EDER.

DÜN ALDIĞIM GAZE-
TE DE HARİKATEN
GÜZEL BİR GELİN
BAŞI VAR.

HADI GETİR-
DE O BAŞI
YAPALIM.

KRİSSİ BİR SOLUKTA OKUR. "AVRUPANIN en
meşhur piyanisti SERJ VASILOF cumartesi
günü Newyorkta ilk konserini verecek."

GILDA GAZETİYİ GETİRİR. BİRİNCİ SAHİFEDE İKİ
FOTOĞRAF BULUNMAKTADIR. BİRİSİ BİR GELİN
ÖTEKİ İSE ÇOK ACAİP VE ÇEKİCİ YÜZLÜ BİR
ERKEK. KRİSSİ GAZETİYİ GILDANIN ELİNDEN
KAPARÇASINA ALIR.

VER BAKAYIM.

ŞERJ VASILOV... TA
KENDİSİ. ONBEŞ SENE
SONRA TAM BUGÜN KAR-
ŞIMDA...

HERKESİN ŞAŞKİNLİĞİ İÇİNDE KRİSSİ BAYILIR.

KRİSSİ, YAVRUM...

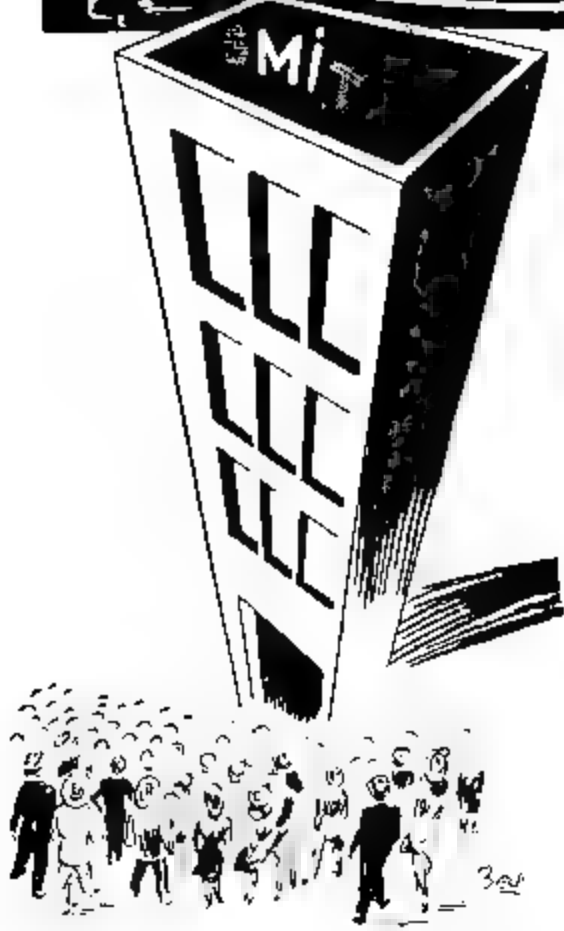
ÇABUK BİRAZ
SİRKE, KONYAK...
YORGUNLUKTAN
OLACAK.

KRİSSİ, KRİSSİ! ANNE KRİSSİ!
ÖLDÜ. GÖRÜYÖRMÜSÜN O A-
DAMLA EVLENMEMELİYDİ!

SUS, RAHAT
ETSİN.

GILDA BİR ÇİĞLİK ATAR, SARKASI VAR

TALİH KUŞU

Nakleden: İ. Şerif

muhakkak zengin olurdu. Meğerse Vebster, böyle düşünmekte haklıymış. Gunlerden bir gün Vebster'e talih kuşu geldi. Bu kuş, bu sefer şöyle geldi Smit, ucuz cinsinden beş çeşit tütünü birbirine katıp oksürtmeden içilebilecek bir harman yapmanın çaresini bulmuş, hemen bu yeni harmandan sigara yapmaya koyulmuş ve yeni sigaralarına «Smit İmperyal» adını vermişti.

Makineler harıl harıl işlemeğe başlayınca günde bir milyon sigara yapmışlar, bunlar da kutulara doldurulmuş ve her kutuya Amerikan büyüklerinden birinin fotoğrafı da ilâve edilmişti. Ama yine de Prinstov'n halkı Smit-İmperyal sigaralarını umursamaz görünüyordu.

Smit baktı ki bu iş böyle yürümiyecek, tuttu, kendi memurları arasında kim, yeni sigaraları sattırmak için iyi bir usul bulursa aylığını iki misline çıkaracağını ilân etti. Bu haber, Vebster için talih kuşu oldu.

Bir akşam Prinstov'n meydanındaki elektrikli reklâm: «Smit sigarası içiniz» derken sözünü birdenbire yarıda kesti ve ilânda şu yazılar okunmağa başlandı:

«Benim adım Vebster. Benim adım Vebster. Bu ıskı reklâmını ben işletiyorum.» Yirmi, otuz kadar insan, meydana toplanıp hayret içinde reklâmdaki yazıları okudular. Yazı devam ediyordu: «Benim adım Vebster ve ben Etel Nolan'a âşıkım. » meydanadaki otuz kişi yüz kişi oluvermişti. Ahali fısıldaşmaya başlamışlardı. «Kımmış bu Etel Nolan» bilenler, bilmiyenlere öğretiyor, tipini de tarif ediyorlardı. Reklâm yazısı yine devam etti: «Ben Etel Nolan'ı seviyorum ama o bana aldırış etmiyor! Şuracıktan onu son defa olarak selâmlarım» Meydandaki halk beş yüzü bulmuştu. Hep birden ve yüksek sesle, reklâmdaki yazıları okuyorlardı. «Ben, Vebster, ümitsiz aşkımdan yüzünden, tam saat sekiz buçukta kendimi öldürecek'im». Dikkat, dikkat! Tam saat sekiz buçukta Etel uğruna kendimi öldürecek'im.»

Beş yüz kişi birden saate baktı. Sekizi yirmi geçiyordu. Daha on dakika vardı. Bir takım halk, polise haber verdi. Bir kısmı itfaiyeyi çağırdı ve bu arada kalabalığın bin kişiyi bulduğunu kimse farketmedi. Hep birden reklâmda şunları okudular: «Etel'e elveda. İşte şimdi tabancamın emniyet tetiğini kaldırıyorum. » Sekiz dakika sonra ölüp gidecek'im. »

Polis, meydanın çevresine kordon çevirmişti. Bin beş yüz kişi, yüksek sesle şu yazıları okudu «Vebster yedi dakika sonra kendini öldürecek!» Seyirciler dehşetle titrestiler ve şu yazıyı da okudular: «Ölmeden önce son defa olmak üzere bir sigara, bir Smit-İmperyal içiyorum. »

İtfaiye de gelmişti. Işıklı reklâm birdenbire söndü. Fakat az sonra tekrar yanıverdi ve herkes yüksek sesle okudu «Aman yarabbi bu Smit İmperyal ne nefis sigaraymış! Bütün gamımı kasavetimi ald! Kendimi öldürmekten vazgeçtim... Smit İmperyal havatımı kurtardı. Siz de için, sizi de kurtarır!...»

Vebster, Smit İmperyal gibi âdi tütünden yapılmış sigara içmezdi. Ama ertesi günü aylığı iki misline çıkarıldı ve bir ay sonra da Etel'e evlendi.

Vebster meşhur bir adam değildi. Ne yolda yürürken, ne bir yere gittiği, ne de lokantaya girdiği zaman, kimse başını çevirip de Vebster'e bakmazdı bile. Yalnız siyah saçlı, kıpkızıl dudaklı ve sevimli yuzlû Etel, Vebsterin harikulâde zeki bir adam olduğuna inanmıştı. Hem sade inanamakla da kalmamış, her münasebetle onunla övünmeği âdet edinmişti.

Vebster, tam üç aydır Prinstov'n'da çalışıyordu. Prinstov'n ufak bir şehirdi. Nevyork'ta olsa, Vebster'in yaptığı işi kimse umurlamazdı ama burada kasabanın yegâne sansasyonunu Vebster teşkil ediyordu.

Şüphesiz Vebster'in ne yaptığını siz de merak ettiniz. Anlatayım.

Prinstov'n'da Smit adlı bir sigara fabrikatörü vardı. Amerikada tekel olmadığı için her isteyen tüccar sigara yapar. Yalnız hükümet, sigaraların kutularına birer bandrol yapıştırıp vergisini alır. Smit de burada sigara yapıyor ve sigarasını mümkün olduğu kadar çok kimseye satmak için elinden geleni ardına koymuyordu. Bu cümleden olarak, şehrin en büyük meydanında bir binanın damını kiralamış, oraya kocaman bir ampullü reklâm asmıştı. Gece bastırıp hava karardı mıydı, bu reklâmın üstünde elektrikli bir takım harfler birbirini kovalamaya başlıyor ve boyuna: «Smit sigarası içiniz» Smit sigarası içiniz» yazısı okunuyordu. İşte Vebster bu reklâmı aksamadan ışıktandıran makineyi işleten adamdı.

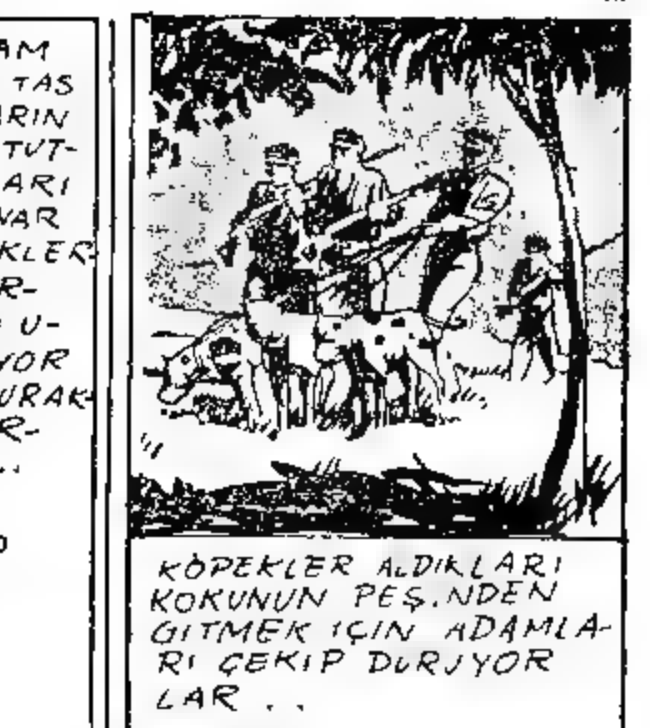
Zaten bu reklâmı da Prinstov'n'a gelirken beraberinde getirmiş ve hemen Smit tarafından angaje olunmuştu.

Ama, bir gece, iki gece, bir ay, bir yıl, derken Prinstov'n kasabası bu reklâma alıştı ve Smit, satışını arttıramaz oldu. Hem artık başlangıçta olduğu gibi Vebster'e de yüz vermiyor. Hele aylık arttırmak bahsini tamamen unutmuş görünüyordu. Halbuki Vebster'in Etel'le evlenebilmesi için aylığının artması lâzımdı.

Ve Vebster, Etel'le evlenmeği de pek istiyordu. Bunun için de talih kuşunu beklemekten başka çare olmadığını iyice anlamıştı. Çünkü Vebster, Amerikada talih kuşunun büyük bir rol oynadığını pek iyi bilirdi. Bir gazete müvezzinin milyoner, bir oduncunun cumhuriyet başkanı olduğunu az mı duymuştu? Amerika'da kim günlük kazancından on kuruş bir tarafa ayırırsa, bir gün

BERİ YANDA ALVARIN

KÖPEKLER ALDIKLARI KOKUNUN PEŞİNDEN GİTMEK İÇİN ADAMLARI ÇEKİP DURUYORLAR...

ŞİMDİ NE YAPSINLAR? ORMAN KARANLIK. GİRİPTE ANI BİR HUCUMA UĞRARLARSA ADAMLAR KORKU-

YOR... EN İYİSİ KÖPEKLERİ KOKUNUN PEŞİNDEN SALIVERMEK! CANAVAR KÖPEKLER NASIL OLSA ONLARI BULUR.

NEREK BEKLİYOR

CANAVAR KÖPEKLER, KOKLAYA HORMIRDANA KARANLIK ORMANDA HIZLA-

İLERLİYOR... ŞEYTAN, BİRDENBİRE DİYANANIN YANINDAN FIRLAYIP GİDİVERDİ.

KIZIL MASKE AĞIR YARALI VE BAYGIN BİR HALDE YERDE YATIPOR ŞEYTAN DA BİRDENBİRE FIRLADI GİTTİ ŞİMDİ DİYANA CANAVAR KÖPEKLERLE NASIL SAVAŞACAK...

- ARKASI VAR -

İYİ SAATTE OLSUNLAR

Yazan = KEMALETTİN TUĞCU

Esrarengiz Aşk ve Macera Romanı : 7

Genç kadın kendisini tamamiyle toplamıştı. Koltuğunda kırmıladadı ve parlak, içleri zekâ dolu gözlerini muhatabına dikti:

— Sız benim itiyatlarımı garip bir ad takmışsınız. Demek kocam bilhassa benden ısrarla behsetmiş. Halbuki kendisine sizden çok daha yakın olan benimle konuşması, bütün sıkıntıları ve şüphelerini bana anlatması daha doğru olurdu. Zavallı babamın ileriyi çok güzel gördüğünü ve bu evlenme sonunda felâketlerle karşılaşacağımızı tahmin etmekte isabetini şimdi daha iyi anlıyorum.

Müdür nazikâne:

— Pederinizin ileride böyle bir felâketle karşılaşılacağı hakkında yaptığı tahmin her halde bir esasa müstenitti.

— Muhakkak.

— Bu esas nedir? Niçin bu evlenmeyi istemiyordunuz?

marazı teşkil ediyorum. Hiçbir şey söylemek istemem. Esasen kocam size lüzumu olanı anlatmıştır.

— Sayın bayan bize hiç olmazsa kocanızın sıkâyetine sebep olan hâdiseleri anlatınız ki onu tedavide verimli olarak çalışabilelim.

Kocamın mânasız inançlara kapıldığını size önceden söylemiştim.

Sizce bu inançlar nasıl bir şeydir?

Meselâ köşkte esrarengiz bir mahlûkun yaşamakta olduğunu sanıyor.

Size bu hususta bir şey söylemediği halde böyle bir mahlûka inandığını nereden biliyorsunuz?

Kadın yine asabi bir hareket yaptı ve düşünmeğe başladı. Müdür içinden onun vakit kazanmak istediğini sanıyor ve dikkatini onun gözbebeklerine de teksif ediyordu. Muavin bu sonsuz sualleri yü-

ğün hiç konuşmuyor. Konuşmadığı için de ben huzursuzluk hissediyorum. Onun korkuları bana intikal ediyor. Bilhassa geceleri yalnız kalmak istemiyorum.

Kocanız size fazla düşkün olduğu halde nasıl olur da yalnız kalabilirsiniz?

— Yine mi sual? Pekâlâ ben nihayetine kadar sabırlı olacağım. Kocam itiyadına sadık bir insandır. Hep aynı saatte eve gelir. Onun bir, iki saat geç kalması ihtimali için korkuyorum. Her hangi bir hâdisa onu alıkoyabilir.

Pek doğru. Yalnız kocanız bir yerde çalıştığını bize söylememiştiniz. Demek her gün ve muhakkak evden ayrılmaktadır.

Evet, pazar günleri müstesna, sekizde evden çıkar ve altıda gelir.

Bu kadar müddet nerede kalıyor?

— Atölyede.

— Demek bir atölyesi var?

— Evet.

— Kendilerinden bahsedildiğini hiç işitmedim, eserlerini de gormedim.

— Esasen gormenize imkân yoktur. Kocam yalnız kendisi için çalışıyor. Onu ancak küçük bir sanatkar grubu tanır. Kazanç peşinde değil sadece sanat peşindedir.

Eserlerini teşhir etmediğine göre manevî bir kazancı da yok.

Bilâkis. O büyük ressamların eserlerinden birisini alır ve tabloda teşhir edilen esas mevzu ikinci bir hareket verir. Meselâ İngres'in Pınar isimli tablosunu almış ve onu genç kızın su kabını omuzundan indirip sadece bir elinde tuttuğu halde yeniden yapmıştır.

Müdür:

Çok mükemmel ve sanatkarane bir fikir, dedi.

Genç kadın heyecanla:

— Evet, dedi. Hem bu ikinci hareketteki resim birinciye okadar benzer ki karşınızda o canlı ve güzel mahlûkun size bakıp gülümseyeceğini sanıyorsunuz. İşte böyle bir çok ikinci hareketli tabloları vardır. Bazen de aynı şahsı müteaddit hareketlerde göstermiştir.

— Atölyeyi görmek isterdim.

Kocam sanattan anlıyanlara ve hoşlananlara karşı atölyesini hiç bir zaman kapalı tutmaz. Bazen çalışırken okadar yorulur ve öyle gırpınır ki hakikî bir sanatkar karşısında bulunduğunuzu anlırsınız.

Esasen pek hassas görünuyorlar. Atölyenin adresini lütfetmenizi bekliyorum sayın bayan.

Genç kadın çantasından kocasına ait bir kartvizit çıkarttı ve arkasına atölyenin adresini yazdı.

— Buyurun.

Müdür teşekkür etti. Kartviziti cüzdanına dikkatle yerleştirdikten sonra başını kaldırdı.

— Sız, nasıl hareket ettiğinizi istiyorsunuz?

— Çünkü beni isteyen adam sanatkarıdır.

— Sanatkar olmak insana emniyetsizlik hahşeder mi?

Her halde sanatkar, tam olan her sanatkar, tesir altında bulunan dimağı zayıf bir insandır. Böyle olmasa sanatkar olamaz. Bütün dimağı kudretini sanat uğrunda harcayan bir insan elbette diğer hususlarda zayıf kalacak ve normalin altında muhakeme edecektir. Babam bunu görmüştü.

Muavin, genç kadının teessür ve hararetle söylediği bu sözlerle çok içten hak veriyordu. Esasen o genç kadının güzelliğine hayran kalmış sözlerinden çok, sesinin tadyile kendinden geçmişti.

Müdür hep nazik ve mütefitti:

— Hakikat bu olabilir sayın bayan. Fakat bir meslek adamı tanı bir doktor gibi her cihetin aydınlık olmasını ister. Sizin itiyatlarınızın da kocanız üzerinde menfi tesirleri olmuştur. Binaenaleyh illeti bu cihette de aramak zorundayım. Bir hekim, bir hastanın nabzını tutar, fakat maraz ayakta bir burkulmadan ileriye gelmiştir. Sıkâyet oradandır. Kadın asabiyetle:

— Nasıl arzu ediyorsanız, öyle hareket etmekte serbestsiniz, dedi.

— Fakat en büyük yardımı sizden istiyoruz sayın bayan.

— Ben bu işte kötü tesiri, yani

zünden müdüre kızıyor, oturduğu yerde kımlıyordu.

Kadın çok uzun bir müddet cevapsız bırakmadı:

— Garip bir konuşmanız var efendim, dedi. Her kelimeden bir sual çıkartıyorsunuz. Bir ev içinde ve yapayalnız yaşayan iki insan birbirinin inançlarını hareketlerinden de anlayabilir. Kocamın hiç yoktan yere etrafı dinlemesi ve bazen huzursuzluk içinde kalkıp büyük salona çıkarak elektriği yakması daha başka neyi anlatabilir?

— Affedersiniz sayın bayan. Zevciniz sizin geceleri elektrik yakmağı hiç sevmediğinizi söylemişti. Bunun sebebi nedir?

— Bunu tahmin etmenizi beklerdim. Kocamın etrafımızda dolayan ve bize musallat olan iyi saatte olunsunları görmemesi için.

Kadın alay etmişti. Sonra kaslarını çatırdı.

— Gece birden yakılan ışık gözlerime dokunuyor.

Müdür sordu:

Sız iyi saatte olsunlara inanıyor musunuz?

Ben mi? Ben sanatkar değilim. Âsabama tamamiyle hâkim bulunuyorum. Fakat kocamın hareketleri bana da korku vermeğe başladı. Böyle bir şeyi konuşmuş olsak belki kendisini avutabilir ve temin ederim. Fakat o beni korkutmamak

Muavinin koluna girmiş, Taksim'e doğru bir gezinti yapmışlardı.

KİM BUDALA?

Topukları yenik eğri ayakkabısına isteksiz isteksiz basarak yürüten, harap giyimli delikanlı New York sokaklarında ilerliyordu. Bir lokanta camekânının önünde durup yemekleri ağız sulana sulana seyrettikten sonra yoluna devam ederken boş midesinin sesini dindirmek ister gibi elini karnına bastırdı. Birden, ensesinden doğru bir ses:

— Galiba işler iyi gitmiyor, öyle mi? diye söylendi.

Delikanlı döndü, baktı. Yaşlıca bir adamdı bu ve güler yüzlüydü. O da gülümsemeğe çalıştı:

— Evet! Pek parlak gitmiyor!

— Bir dolar kazanmak ister misin?

— Sorar mısın?

— Âlâ! Burada birisiyle randevum var. Bir sigara alayım dedim, sigaracı bozmadı. Şu yüz dolarlığı al da karşılıklı bankada bozdur, getir. Sana bir dolar veririm. Ama sakın sıvışmağa kalkışma. Buradan seni gözetliyorum!

Delikanlı, kendisine uzatılan yepyeni yüz dolarlığı alıp bankaya yöneldi. Binaya girdi. Vez-

nedara ulaştı. Adam yüz dolarlığı eline aldı. İşğe tuttu. Sonra delikanlıya yüz tanelik bir paket uzattı. Delikanlı hemen bankanın arka kapısına yöneldi. "Kıskı gülüyor, içinden de: "Bugüne bugün insana hâlâ yüz dolar emanet edecek budalalar var be!" diyordu. Ve arka kapıdan sıvışıp gitti.

Bir çeyrek saat sonra, delikanlıya yüz dolar emanet etmiş olan enayl, bir yazıhaneye girip, orada oturan asık suratlı birini saygıyla selâmlıyor ve şöyle diyordu:

— Patron! Bu sahte yüz dolarlıklar hârikulâde! Bankada bozdurdum da veznedar iyice evirip çevirdiği halde kat'iyen şüphelenmedi. Hemen piyasaya sürmeğe başlıyalım!

Patronun yüzü gülmüştü:

— Aferin! Demek banka veznedarına kadar verebildin ha? Korkmadın mı?

Beriki bobürlendi:

— Ehhh, her kazancın tehlikesi olur. Tehlike göze alınmadan para kazanılır mı, azizim?!

— Kendisini makulata davet ediniz. İcabederse bir dost, bir akraba sıfatıyla köşke gelerek onu gece veya gündüz, istediğiniz saatte gezdiriniz. Dimağ zafiyetinin kendisini bir takım evhama inan-dırdığını anlatınız. Fakat benim bu-
raya gelişimden ve yardım isteyi-
şimden haberi olmasın. Onun ben-
den sakladıklarına ben kendi hesa-
bıma müdahale etmiş olmayayım.

— Kocanız, buraya geldiğiniz-
den haberdar olmayacaktır sayın
bayan. Ve atölyeyi ziyaret bahane-
siyle kendisini köşke bizi davete
ikna edeceğim. Dışarıdan gelmiş
eski bir akraba çocuğu gibi kısa
bir müddet için size misafir olaca-
ğız.

— Beklerim efendim. Kocam ba-
na her halde bundan bahsedecek ve
evde size bir daire ayırmamı söyli-
yecektir.

Genç kadın kalktı, elini uzattı:

— Onun dimağındaki zaafı ve
inançları ortadan kaldıracağınıza
itimadım var. Kısmen müsterih o-
larak ayrılıyorum efendim.

Müdür uzatılan eli büyük bir
nezaket ve itina ile sıktı ve aşırı bir
saygı ile içildi:

— Tamamiyle müsterih olabilir-
siniz sayın bayan.

— 4 —

— Yemeğe gidebiliriz.

Müdür böyle söylüyordu. Genç
kadını teyiden dönen Muavin ki-
zardı. Halbuki öteki, şapkasını ba-
şına koymuş ve ıslık çalmağa baş-
lamıştı:

— Her şeyden önce mideye hiz-
met lazım. Çünkü her şey maddeye
müstenit.

Ona istemediğini yaptırmak im-
kânsızdı. Muavin başını iki tarafa
salladı. Yalnız yemek yemekle kal-
salar iyiydi. Müdür daha sonra ha-
vanın güzelliğini ileriye sürerek
Taksime doğru bir gezinti yapmağı
da teklif etmiş ve çolak kolunu mu-
avinin koluna geçirmişti.

Bir boy yürüdüler. O etrafiyle
alâkadar oluyor, bol bol geniş ne-
fesler alıyor ve muavin bahse dön-
mek istedikçe:

— Evet, diyordu hava çok güzel.
Bugün canım hiç çalışmak istemi-
yor. Esasen elimizde acele olarak
yapılacak hiçbir iş yok.

Muavin gıdıracak dereceye ge-
liyordu. Patronun bu hallerine bir
türü alışmamıştı. Esasen yazıha-
ne açıldı açılalı bu kadar enteresan
bir vakaya tesadüf de etmemişler-
di.

Sabık emniyet müdürü bir hayli
gezip tozduktan sonra yazıhaneye
döndü ve küçük defterine bir, iki
kelime yazdıktan sonra bekleme-
diği bir sırada muavine seslendi:

— Kadın hakkında fikrin nedir?

— Hangi kadın üstat?

— Şu aklından bir türlü çıka-
mıyan güzel kadın hakkında fikri-
ni soruyorum.

— Güzelliği hakkında mı?

— Hem o hem de diğer cihetler-
den.

— Güzelliği hakkındaki fikrimi
ön plâna alarak söyleyeyim. Bana
söyle «Kendini ateşe at» dese bilâ
tereddüt bu emri yerine getiririm.

— Amma da yaptın ha, bu kadar
güzel mi?

— Zemzem gibi, melek gibi...

— Peki bu vaka ile olan ilgisine
ne diyorsunuz?

— Maalesef bu cihetten tama-
miyle mağrur bir mahlûk. Ressam
dünyanın en mesut bir adamı oldu-
ğu halde kafadan gayri müsellâh.

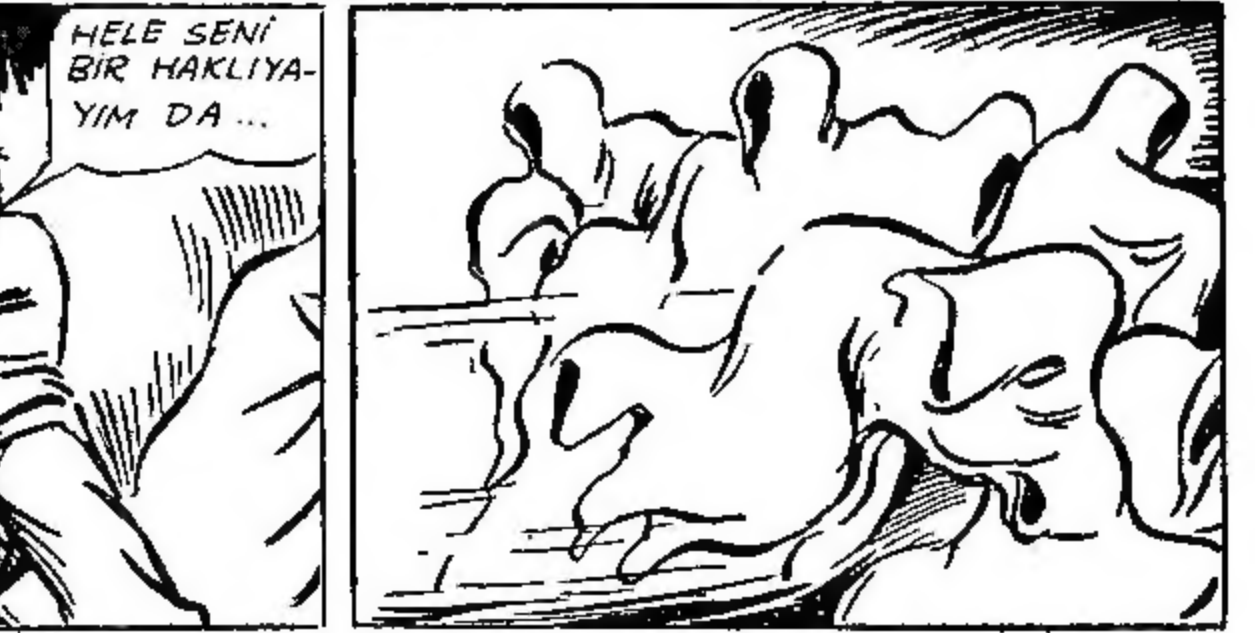
Patron uzun ve büyük bir kah-
kaha attı:

— Sen hiçbir zaman iyi bir ha-
fiye olamazsın dostum.

— Kadınlara, bilhassa güzelle-
rine karşı olan zaafım pek büyük-
tür üstadım. Bu bir kere zevk me-
selesi, meslekle ilgisi yok.

(Arkası var)

KARA ALI HORTLAKLI KALE

GİZLİ VAZİFE!

7
ANDRE -
NİN GEL-
MEDİĞİ-
Nİ GÖ-
RÜNCE,
İKİ GENÇ
KIZ, ME-
RAKA
DÜŞMÜŞ-
LER VE
AYRILMIŞ
LARDI

HER BİRİ AYRI BİR İSTİKA-
METE DOĞRU YÖNELDİ...

MARSEL, EVİN KAPISININ
VE PENCERELERİNİN AÇIK
OLDUĞUNU GÖRÜNCE...
(ACABA BİRŞEY Mİ OLDU P)

EVİN İÇİNE DOĞRU KOŞTU...

BİRDEN ROLANI GÖ-
RÜVERDİ...
AMAN YABABBI! ROLAN
KAN İÇİNDE! AMA SAĞ

ROLANI SU İLE AYILTI.
NE OLDU
ROLAN!..

BİZİ YAKALADILAR. ANNENİ
GÖTÜRDÜLER... BEN DE ANNE-
Nİ KORUMAK İSTEYİNCE BENİ
DÖVDÜLER VE ÖLDÜ SANIP
BIRAKTILAR

NEDİR BU, BAŞIMIZA GE-
LEN YARABBI? YASLANIN
BANA, ROLAN!..

BAŞKA YERE GİDELİM
AMA SİZ YÜRÜYEMEZ-
SİNİZ Kİ... SİZE YAS-
LANIRIM MAR-
SEL... BURADAN GİDE-
LİM. YOKSA SİZİ
DE YAKALARLAR

MARSEL, ROLANA YAR-
DIM ETTİ, BİRLİKTE DA-
ĞA TIRMANDILAR...

ROLAN,
EVİN ŞÜP-
HELİ BİR
YER OL-
MASIN-
DAN SON-
RA, GENÇ
KIZI ORA-
DAN UZAK-
LAŞTIRI-
YOR...
BİR TARAF-
TAN DA KI-
ZI BEĞEN-
MEKTEDİR

NİHAyet AĞZI ÇAM DALLA-
RILE ÖRTÜLÜ BİR MAĞA-
RAYA VARDILAR...

BEN ATEŞ YA-
KAYIM, SİZ DE
DİNLENMEĞE BAKIN!
GİDİP YAKINKÖY-
DEN BİRAZ
YİYECEK
GETİRMEM
LÂZİM!

KİMBİLİR MİŞELİN NE MERAK
KADAR MERAK
EDECEK?
BEN ONA, Sİ-
BENİ YAKALANDI
SANACAKTIR!
OLDUĞUNUZU HA-
BER VERİRİM

AMA SİZİN YÜRÜ-
MEĞE BİLE MECA-
LİNİZ KALMAMIŞ
HAYIR!.. BEN
KENDİMİ ZOR-
LARIM. TEK SİZ
MERAKLANMA-
YIN DA....

DAĞIN
BAŞINDA
Kİ BU İB-
SİZ MA-
ĞARADA
ROLAN
İÇTEN
İÇE GENÇ
KIZA TU-
TULMUŞ-
TU.
ONUN ÜS-
TÜNE TIT-
RIYORDU.

ARKASI VAR-

MANDRAKE

ŞİHİRBAZLAR KRALI

ELİMDEKİ TA-
BANCA MUZ
OLDU...! OYNA-
TIYOR MU
YUM
NEDİR?

MANDRAKE!
SEN YAMAN
BİR ADAM-
SIN.. HAYA
TİMİ KUR-
TARDIN..

NORVEL, TUZAĞIN BOŞA ÇIKTI-
ĞINI GÖRDÜ.

DÜŞÜNDÜKLERİM, UM-
DUĞUM KADAR
PARLAK DE-
ĞİLMİŞ.

MANDRAKE BANA
HAYATINIZI ANLA-
TIR MİSİNİZ?

GEÇ OLDU LİLİ..
TİYATROYA DÖN-
MELİYİM.. TAM
VAKTİDİR.

DAHA VAKTİ-
NİZ VAR..

MARİYE SÖZ VER-
DİM.. PROVASIN-
DA BULUNACAĞIM..

SİZİ YALNIZ BI-
RAKTIĞIMA ÇOK
MÜTEESSİRİM..
MÜSAADENİZLE
SAYIN BAYAN..

ALLAH KAHRET-
SİN.. HEP MARI
HEP MARI...
HIÇ BENİM YÜ-
ZÜME BAKTI-
ĞI YOK..

MARİ GÜNDEN
GÜNE DAHA İYİ
DANSEDİYOR-
SUN.. YAKIN-
DA EN
PARLAK
YILDIZ
OLACAK
SİN..

İLTİFATINA ÇOK
TEŞEKKÜR EDE-
RİM MANDRAKE

BİRBİRLERİNDEN
HIÇ AYRILMIYOR-
LAR.. BİR İÇTİK-
LERİ ŞU AYRI
GİDİYOR.

GÖRENLERDE ONLARI
KARDEŞ SANIR..
BEN ŞU MARİYE BİR
OYUN EDEYİM
DE GÖRSÜN..

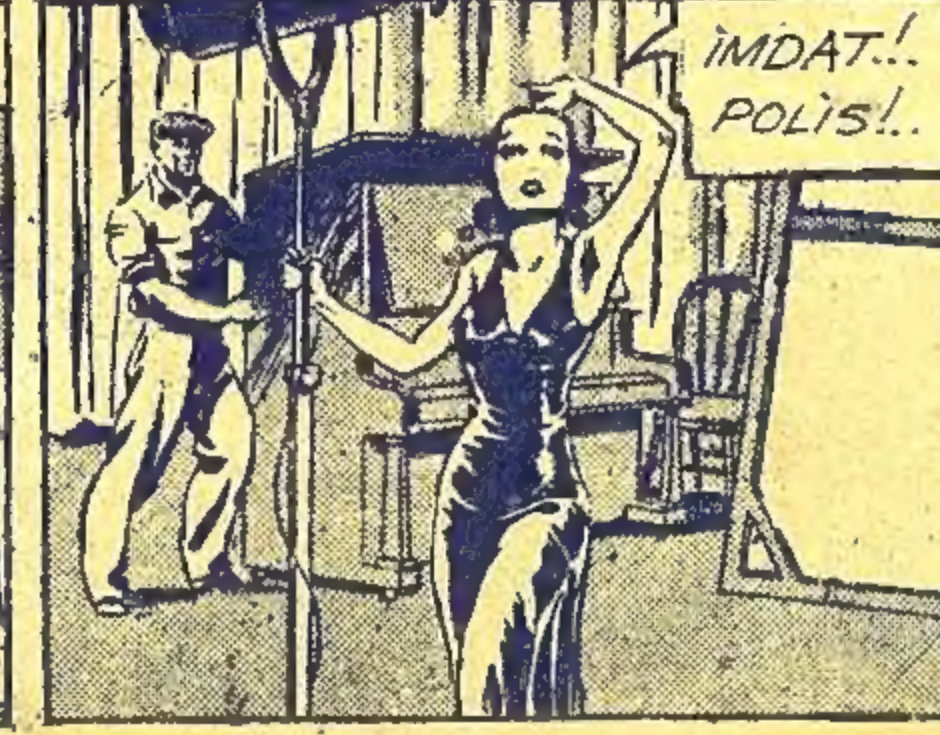
İŞTE MARİNİN ODASI..
İNCİLERİMİ ODASINA SAK-
LAR SONRA ÇALINMIŞ
TAKLİDİ YA-
PARIM.

BU PUDRA KUTUSU
EN İYİ YER..

İMDAT!..
POLİS!..

LİLİ NE OLUYOR?

GRUNTZ... İN-
CİLERİM... Kİ-
METLİ İNCİLERİM
ÇALINMIŞ..

ARKASI VAR

BİNBİR ROMAN

NAT PINKERTON

MORISON YAKALANMIŞTI...

AN SU BECERİKSİZ MASKARA...
ÖLÜLERİ BİLE AYAGA KALDIRIR!
SIVIŞMAKTAN BAŞKA ÇARE YOK

NE ARİYOR-SUN BU-RADA?!

AFFEDERSİNİZ, BAYIM!
BİR KAZA OLDU...

SONRA ANLATIRSIN!
HERŞEYİ BERBAT ETTİN!
ÇABUK KAŞALIM!..

ŞAY MALON'UN BURDA OLDUĞUNU NE GÜZEL ÖĞRENDİK YAL...

AMA BARI ELİMİZ BOŞ DÖNMİYELİM!

KAGITLAR... POLİS TE ÇAĞIRAMAM. BAY STARLOK'UN HOŞUNA GİTMEZ!

YALLAHI, AFFEDERSİNİZ, EFBENDİM, AMA YOLUN ORTASINA TUZAK KURACAKLARINI NERDEN BİLEYİM

PEKİ YA O ASİRLİK UŞAK EFENDİNİN ELİNDEN YAKANI NASIL KURTARDIN?

TUZAĞI SIRA-TINA PIR-LATTIM! TAHTADAN KÜP GİBİ BİRŞEYLER!

VAY CA-NINA! BİR TA-NEŞİ DE CEBİME GİRMİŞ!

ÇOCUKLARIN OYNADIĞI TALALARDAN! MORISON, SEN BULUNMAZ BİR İNCİSİN, BİR PIRLANTASIN! SEN BİR DÂHİSİN! SAĞ OL MORISON!..

BU KARE OYUN-CAK O EVDE BİR ÇOCUĞUN BULUNDUĞUNU İSPAT EDER!

DEMİK, Kİ 'HEPSİ YALAN SÖYLEMİŞLER!.. STARLOKLAR ÇOCUĞU GİZLİ TUTMAK İSTİYORLAR!

AMA ÇOCUK ŞAY MALON-MU, DEĞİL Mİ, BİLMİYORUZ!

EYET, AMA SO-FADAN BİR ŞEY AŞIRDIM. BEL-Kİ BİZE YAR-DIMI DOKUNUR! BAK!

BİR SINEMA FİLMİ! ŞÜPHE-SİZ STARLOKLAR ÇEKMİŞLER AMA ONLAR GİTTİKTEN SONRA DEVELOPE (BANYO) EDİLİP GÖNDERİLMİŞ!

MORISON, İSTE İKİNCİ BİR YAHİN DAHA... BU FİLMİ BAŞKALARINA DA GÖSTERECEĞİZ!

ARKASI VAR